

ligevel købe saadan Jord, han vil være aldeles ligeglad, om den afkaster noget til Husets Ophold eller ikke. En Grundværdiskats Indførelse vil altsaa aldeles ikke være det eneste rette Middel til at forhindre den Slags Ting.

Jeg vil for øvrigt tillade mig at sige til det ærede Medlem fra Næstved, som har trukket denne Sag frem — uden at jeg derfor vil beskyldes for at tage i Forsvar en københavnsk Grosserer, der vanrøgter dansk Jord —, at man skal være varsom med at dømme en Mand paa, hvad man hører fremstillet fra een Side; man bør ogsaa høre, hvad der kan fremføres fra den anden Side; thi den Omstændighed, at der ikke findes Kreaturer paa Jorden, behøver jo ikke at være Tegn paa, at denne bliver misrøgtet. Hvis det var Tilfældet, vilde der findes Tusinder, der misrøgtede deres Jord, for der findes Tusinder af danske Gaarde, som ikke har nogen Besætning. Det behøver heller ikke at være Tegn paa Vanrøgt, at der bliver nedpløjet nogen Rugslod, thi det kan godt være, at Vorherre giver saadant Vejr, at Sloden ikke er til at bjærge i en saadan Tilstand, at den vil være anvendelig. Jeg mener, at man skal være varsom med i Tinget at fremtrække saadanne Eksempler, naar de ikke er saaledes fundamenterede, at man med Sikkerhed kan sige, at man ikke begaar Uret overfor dem, man angriber.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Jeg henstiller til ærede Medlemmer ikke ved Behandlingen af dette Lovforslag at komme ind paa en stor Debat om fremtidig Brug af Jord.

Folketingsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Hansen: Det ærede Medlem fra Præstø (E. Rasmussen) har ikke Ret i, at jeg ikke kan forstaa, hvad han siger. Det forstaaer jeg godt, men det ærede Medlem svarer ikke paa, hvad jeg spørger om, thi her er ikke Tale om, at vedkommende har underskrevet Købekontrakten, men om, at Sagføreren har skrevet til vedkommende, at der er indledet Forhandling med Udstykningsforeningen om en højere Pris end den Pris, for hvilken man i sin Tid tilbød

Manden Fæstegaarden. Og saa spørger man endvidere, om han fremdeles fastholder ikke at ville underskrive Købekontrakten — det er ikke et Skøde, men en Købekontrakt, her er Tale om, — og i Tilfælde af, at han nægter at underskrive Købekontrakten eller nægter at svare, vil man tage under Overvejelse at sælge Ejendommen til en anden. Saadan lyder Brevet. Der kan ikke være Tale om, at Manden allerede har underskrevet Købekontrakten eller har nægtet det, thi i saa Tilfælde vilde Sagføreren sikkert have henvist hertil. Brevet er dateret den 19. Februar 1917, og jeg vil da spørge det ærede Medlem: Naar vedkommende juridiske Konsulent skriver et saadant Brev til den paagældende Fæster om, at man vil tage under Overvejelse at sælge til en anden, har man saa ikke gjort Brud paa Loven af 1854 om, at man ikke uden Lenskontrollens Samtykke har Ret til at sælge til andre end Arvingerne?

Det er det, som faktisk foreligger, og det var det, jeg vilde give det ærede Medlem Anledning til at tage Afstand fra. Det vil det ærede Medlem altsaa ikke gøre.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Moesgaard-Kjeldsen: Det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) har misforstaaet mine Udtalelser i Henseende til den Aftale, som var truffet i Folketingsudvalget, da vi lod vort Forslag passere gennem Folketinget til Landstinget — en Aftale om, at vi skulde have et Lovforslag om Brug af Huse paa Landet, hvori netop de Bestemmelser skulde indsættes, som vi nu har i det foreliggende Lovforslags 2det Afsnit. Det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at Aftalen gik ud paa, at dette Lovforslag først skulde fremsættes, hvis det viste sig, at Bestemmelserne i § 17 ikke var fyldestgørende. Nej, der var truffet Aftale med baade Landbrugsministeren og Justitsministeren om, at saa snart man saa, hvorledes Stemningen var i Landstinget, skulde man komme med et saadant Forslag, og at Forslaget ikke skulde gaa igennem Landstinget, medmindre vi fik de betryggende